

ARGÜ- MAN

Sayı:5

DİSTOPIK BİR EVREN
SAMURAI JACK

TOLSTOY HAKKINDA
7 BİLGİ

SANATTA RUHUN
DOKUNUŞLARI

Uzak ve imkansız gözüken bir şey,
bir anda yakın ve mümkün olabilir.

- Lev Tolstoy

HG.

Önsöz.

Sevgili Argüman Okuyucusu;

Arg Medya ekibi olarak sizlerle Argüman dergisinin 5. sayısını paylaşmaktan gurur duyuyoruz. yeni sayımızı sizlerin beğenisine sunarken büyük bir sevinç ve heyecan yaşıyoruz.

Argüman dergisi olarak amacımız; edebiyat, felsefe, sanat ve fen bilimleri gibi alanlarda kendini kanıtlamak ve geliştirmek isteyen liseli gençlere rehberlik etmek ve onların eserlerini ülkemizin dört bir yanındaki değerli okuyucularımızla buluşturmaktır. Bu amaç doğrultusunda hazırladığımız Eylül sayımızda, Rus ve dünya edebiyatının önemli isimlerinden birisi olan Lev Nikolayeviç Tolstoy’u ilham aldık. Sayımızda, Tolstoy’un hayat hikayesinden eserlerine kadar geniş bir yelpazede merak uyandırıcı içerikler sizleri beklemektedir.

Dergimizin diğer bölümlerinde ise psikolojiden edebiyata, bilimden sanata kadar yaşamın pek çok farklı alanında zenginleştirici yazılar yer almakta. Ayrıca, şiir, hikaye ve karikatür gibi özel bölümlerimizde ise sizlere daha keyifli bir okuma deneyimi sunmayı umuyoruz.

Son olarak dergimizin beşinci sayısında emeği geçen ekip arkadaşlarımıza ve yazarlarımıza içten teşekkürlerimizi sunuyoruz. Siz okurlarımıza da dergimize ilk günden verdiğiniz destek ve ilgi için teşekkür ederiz.

Argüman dergisinin dördüncü sayısının sizler için ilham verici olmasını umuyoruz.

Sevgi ve saygılarımızla,
ARG MEDYA

Emeği Geçenler

- Emeği Geçenler
-

Vazarların isimleri yazıla

İçindekiler

Önsöz ve Emeği Geçenler.....	1
İçindekiler.....	2
Tolstoy Hakkında 7 Bilgi.....	3-4
Sanata Ruhun Dokunuşları	5-6
Papatyam.....	7
Ayın Filmleri.....	8
Ayın Şarkıları.....	9
Zamanın İzleri: Hayatın Kabuğu.....	10-11

Anlamında Kaybolduğum(?).....

Başarmak yada Başaramamak: İşte Tüm Mesele Bu!.....

Derin İzli Malihülya

Samuray Jack

Yağmur Damlasındaki Giz(?).....

Ayna.....

Anlamında Kaybolduğum.....

rların isimleri yazılarının bulunduğu sayfalardadır.

TOLSTOY HAKKINDA 7 BİLGİ

- **Hayranları ile mektup arkadaşlığı yapıyordu:**

Tolstoy'un eserleri dünya dillerine çevrilmeye başladığından beri birçok okuru tarafından mektup almaya başlamıştı. Kendisine gelen mektupları bir bir okuyup yanıtlayarak kendine mektup arkadaşları ediniyordu. Tolstoy'la mektup arkadaşı olmak çok güzel olmalı. Hatta bu arkadaşlardan bir tanesi Mahatma Gandhi olmuştur. Gandhi, yazarımızın düşüncelerinden etkilenmiş ve çağın en büyük şiddet karşıtı kişisi olduğunu söylemiştir.

- **Tolstoy'un Nobel Edebiyatı Ödülünü Reddettiği Söylenir:**

Bu konuda kesin kaynaklar bulunmasa da 1906 yılında Rusya Bilimler Akademisi, Nobel Komitesi ile iletişime geçerek Nobel Edebiyat ödülüne Tolstoy'u aday önerdi. Yazarımız bu duruma epey sinirlenmiş ve üst makamlardan bir arkadaşıyla görüşerek sert tepkisini göstermiş. Verdiği tepki o kadar fazlaymış ki Tolstoy ile Nobel bir daha bir arada anılmamış. Tolstoy'un neden Nobel'i reddettiği tam olarak bilinmese de söylentilere göre oradan gelen paranın hayır değil kötülük getireceğine inanıyormuş.

- **Kumar Bağımlılığı Mirasını Kaybetmesine Sebep Oldu:**

Tolstoy'un özellikle askerlik döneminde kendisini kumara bağımlı hale getirdiği söyleniyor. Tüm askerlik maaşını kumarda kaybediyordu. Bunun üstüne bir de ona ailesinden kalan koca mirası da kaybetti. Neyse ki sonunda tövbe etti ve elini bir daha kumara yaklaştırmadı.

• İlk Romanları Çocukluk Travmalarından Oluşuyor:

Tolstoy tarafından kaleme alınan ilk roman, The Contemporary adlı dergide 1852 yılında yayımlanan Çocukluk adlı romandır. Yazarın genç bir yaşta kaleme aldığı bu roman, kendi hayatını anlatan bir yapıya sahiptir. Kendisi henüz çocukken anne ve babasını kaybetmiş, akrabalarının yanında büyümüştür. Yaşadığı bu travmalı dönemler de onun edebiyata olan ilgisini başlatmıştır.

• Kiliseden Aforoz Edildi

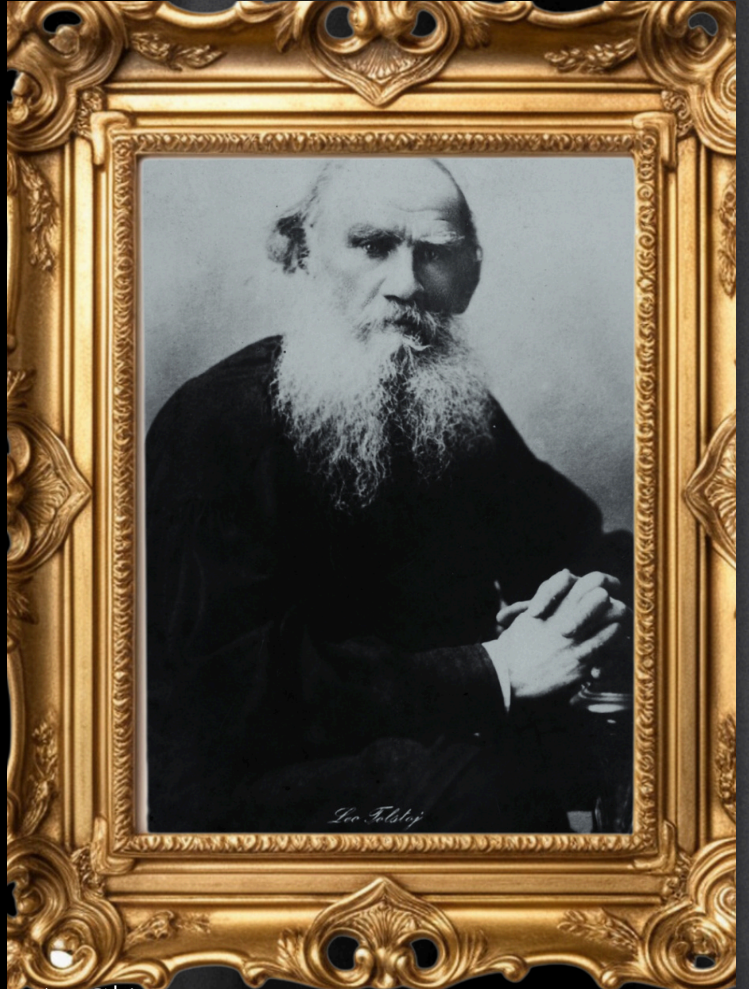
Tolstoy bir katolikti fakat kiliseyi beğenmiyordu ve bunu reddeden şeyler yazıyordu. Bir noktada kilise bundan rahatsız oldu ve yazarımızı aforoz etti. Tolstoy bundan rahatsız olmadı zaten uzun yıllardan ruhani kurallarla ilgileniyor ve kendisinin kurmuş olduğu bir inanç sistemi yetiştiriyordu. Bu sisteme göre dünyevi şeylerden elini eteğini çekmiş ve yoksulluğu övüyordu. Ağaç kabuklarından yapılmış ayakkabılar giyip geziyordu. Öyle ki bir gün romanlarından aldığı tüm telif haklarından vazgeçmeye karar verdi. Karısı araya girdi ve çoluk çocuğunun payını aldı.

• William Shakespeare'den Hiç Hazzetmedi:

Lev Tolstoy Yaşadığı süre boyunca pek çok yazarı takip edip arkadaşlık etse de William Shakespeare'i hiç sevmedi. Hatta ona katlanamadığını söyleyecek kadar ileriye bile gitti. Anton Çehov bu durumu Tolstoy'un gözünün Shakespeare'den korkması yönünde yorumlamıştır. 4. İlk Romanları Çocukluk Travmalar

• Yoksulluğu Savunurdu:

Yazarımız hayatı boyunca dogmatik bir inanca sahip olmuştu. Yazar olarak isim ve statü sahibi olması bu durumu değiştirmede maalesef. Fakirliği güzellemesini sanırım daha demin bahsettiğim 'telif haklarından vazgeçmiş, minimalist hayat standartlarıyla yaşama' gibi örneklerle ispatlamaya çalışmış. Doğrudur, yanlıştır, haklıdır, haksızdır diye yargılamamak gerekir sanırım. Herkese göre değişir yaşam tarzı.

Sanatta Ruhun Dokunusları

Sanat, insan ruhunu derinden etkileyen aynı zamanda da toplumu bilgilendirme amacı taşıyabilen evrensel bir dil ve bir iletişim aracı olarak, yüzyıllardır insanların duygularını ve düşüncelerini ifade etmenin bir yolu olmuştur. Mimari, müzik, edebiyat, görsel sanatlar ve tiyatro gibi çeşitli sanat dalları, sadece estetik haz sunmakla kalmaz; aynı zamanda ruhsal bir dünyanın kapılarını aralar. Peki, sanat bu büyüleyici gücünü nereden alır? Bu gücü besleyen, görünmeyen ama hissedilen ruhsallık nedir?

Geçmişteki Sanat Anlayışlarının Canlandırılması

Bazı sanat eserleri, ürünü oldukları dönemin şartları üzerine topluma mesaj vermek amacıyla ortaya çıkar. Bu ürünler, toplumun yansıması olarak kabul edilir. Sanatın doğasının sürekli bir değişim içinde ve kümülatif olmasından dolayı her dönem, bir daha tekrarlanması mümkün olmayan bir sanat anlayışı anlamına gelir. Her dönemin sanat anlayışı ve sanat ürünleri, o döneme ait yansımalar taşır ve bu özellikler bir daha aynı şekilde tekrar edilemez. Örneğin, Tanzimat edebiyatı Batılılaşma ve modernleşme çabalarıyla başlayıp Türk edebiyatında ilk kez roman, hikaye ve tiyatro gibi Batılı türlerin görülmesi ile öne çıkarken, Milli Edebiyatta, sade bir dille Milli Mücadele, yokluk ve vatan sevgisi gibi konular işlenerek eserlerde dönemin şartları yansıtılır. Günümüzün kültürel bağlamına uyum sağlamayan güncel eserler, günümüz toplumunun ilgisini çekmede zorlanabilir, çünkü eski dönemlere ait konular günümüzün sorunları uyum göstermeyebilir. Geçmiş sanat anlayışlarını yeniden uygulama çabaları, sanatın ruhsallığını zedeleyebilir. Bu tür çabalar yalnızca eserler arasında biçimsel benzerlikler ortaya çıkarır. Çünkü geçmişteki toplumun dönemin etkisinde kalarak deneyimlediği duygular ile günümüz toplumunun hissettikleri asla tam olarak aynı olamaz.

Sanatın Manevi Yansımaları

Sanat eserleri, sanatçının ruhsal deneyimlerini ifade etme kapasitesine sahiptir. Eserlerdeki anlatımlar ve ifade biçimleri, sanatçının ruhsal durumları hakkında ipucu verebilir. Bu, sanatın bireylerin içsel dünyalarıyla bağlantılı olmasını sağlar. Sanatçıların eserlerine yansıttıkları manevi arayışları eserlerinin derinliğini ve özgünlüğünü artırır. Bu durum topluma da kendi iç dünyalarını keşfetme fırsatı sunar. Manevi arayış ve içsel derinlik, sanatın evrensel bir dil olarak işlev görmesinde ve bireylerin kendi hissettiklerine ve iç dünyalarına dair daha derin bir anlayış geliştirmesinde etkilidir. Sanat, hem toplumun hem de sanatçının ruhsal dünyasını zenginleştiren ve anlamlandıran, hem kişisel hem de evrensel düzeyde olan bir araçtır. Örneğin, Pina Bausch'un "Café Müller" adlı dans performansı, sahne sanatlarında ruhsal derinliklerin ve manevi arayışların nasıl ifade edilebileceğine dair güçlü bir örnektir. Pina Bausch'un bu performansında dans ve tiyatroyu harmanlayarak izleyicilere yalnızlık ve kaybolmuşluk gibi temaları derinlemesine yaşatır. Performans, bir kafede geçen dramatik bir dizi hareketle, karakterlerin içsel dünyalarını ve ruhsal durumlarını yansıtır. Dansçılar, hareketleri ve beden dili aracılığıyla, yalnızlık ve arayış duygularını ifade ederler; bu da izleyicilere karakterlerin içsel çatışmalarını ve manevi durumlarını hissettirme fırsatı verir. Bausch'un "Café Müller"deki koreografisi, insanların duygusal etkileşimleri arasındaki boşlukları ve çatışmaları görselleştirir. Performansın tasarımı ve sahne düzeni, karakterlerin içsel dünyalarını ve ruhsal arayışlarını somutlaştırır. Kafede geçen düzensiz hareketler, izleyicilere karakterlerin duygusal karmaşalarını ve ruhsal derinliklerini hissettirir. Sonuç olarak, sanat ve ruhsal derinlik arasındaki ilişki, sanatın anlamlandırma, yorumlama ve ifade etme özellikleri ile ilgilidir. Sanat, sanatçının iç dünyasının bir yansıması olarak, hem yaratıcı hem de algılayıcı açısından ruhsal bir deneyim sunar. Manevi arayış ve içsel derinlik, sanatın evrensel bir dil olarak işlev görmesini ve bireylerin manevi deneyimlerine dair daha derin bir anlayış geliştirmelerini sağlar.

AYIN FILMLERİ

arınma gecesi: anarşi

Yılda sadece bir gece boyunca tüm suçların serbest olduğu bir dünyada geçen film, Arınma Gecesi öncesi çocuklarıyla birlikte eve dönen bir çiftin gerilimini beyazperdeye taşıyor.

arg medya olarak sizler için seçtiğimiz film önerilerimizle tekrardan karşınızdayız!!

wonka

Roald Dahl'ın popüler çocuk kitabı "Charlie'nin Çikolata Fabrikası"na dayanan film, dünyaca ünlü bir çikolata fabrikasının sahibi olan Willy Wonka'nın maceralarına ve fabrikada çalışan Umpa Lumpularla nasıl tanıştığına odaklanıyor.

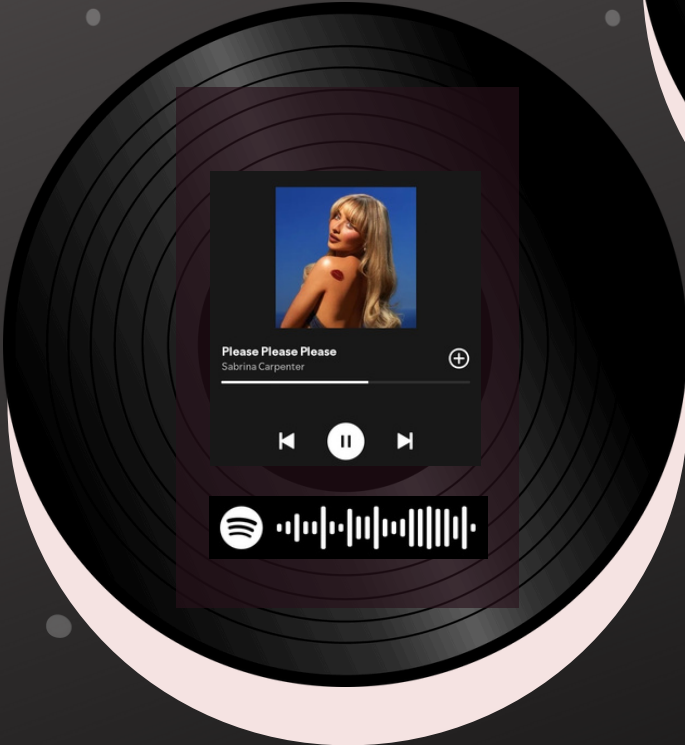
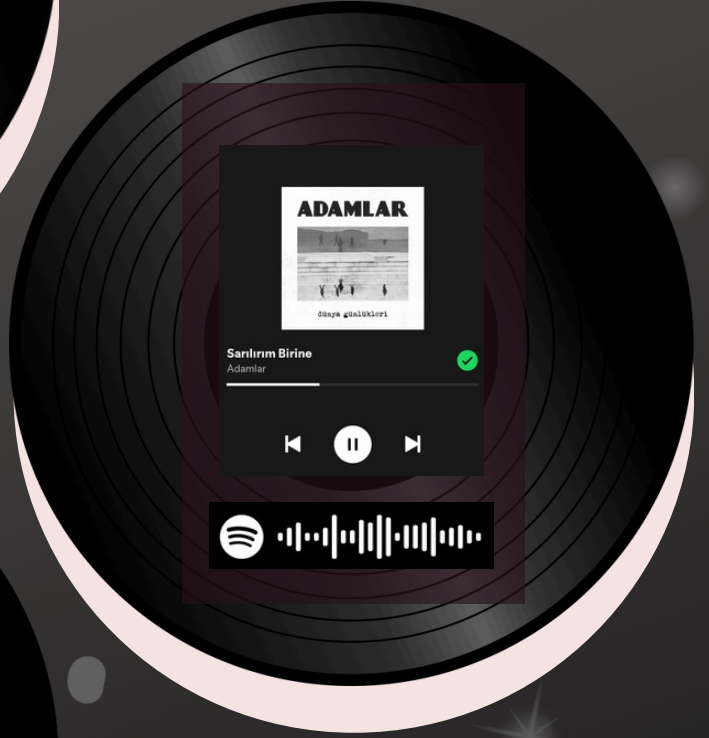
beterböcek

Beterböcek, Deetz ailesinin üç kuşağının Beterböcek'in olduğu eve geri dönmesiyle yaşananları konu ediyor.

AYIN ŞARKILARI

Daha fazla şarkı önerisi
için;

Zamanın izleri

hayatın kabuğu

Zaman, başlangıçta sonsuz ve erişilmez bir kavram olarak hayatlarımızda yer alır. Çocukken, zamanın akışını neredeyse hiç fark etmeyiz; her gün, keşfedilmeyi bekleyen yeni bir maceradır. Ancak yıllar geçtikçe, zamanın sürekli akan bir nehir gibi olduğu gerçeğiyle yüzleşiriz. Bu nehir, bir yandan bizi olgunlaştırırken, diğer yandan ardımızda izler bırakır. Her birimizin hayatı, bu izlerin toplamıdır; zamanın şekillendirdiği, aşındırdığı ve nihayetinde ortaya çıkardığı bir kabuk gibidir. Zamanın izlerini üzerimizde taşıyız. Bu izler, yaşadığımız anıların, aldığımız derslerin ve sahip olduğumuz değerlerin bir yansımasıdır. İlk izler, çocukluğumuzda oluşur. Masum bir çocuğun dünyasında, her şey yenidir ve hayatın tüm zorluklarından habersizdir. Zamanla, hayatın getirdiği tecrübelerle bu masumiyet yavaş yavaş yerini olgunluğa bırakır. İlk düşüşler, ilk hayal kırıklıkları ve ilk zaferler, hayatımızın kabuğunda derin izler bırakır.

Gençlik yılları, bu kabuğun en hızlı şekillendiği dönemdir. Hayat, bize sınavlar sunar; bu sınavlar bazen başarılı olur, bazen ise yenilgilerle sonuçlanır. Ancak her iki durumda da, zamanın bize kattığı tecrübeler, bizim kim olduğumuzu belirler. Gençken, geleceğe dair büyük hayallerimiz vardır. Hayatın sonsuz olduğu yanılsamasıyla, her şeyin mümkün olduğunu düşünürüz. Ancak zaman ilerledikçe, hayallerin yerini gerçekler alır. Zamanın bizi yönlendirdiği yolda, bazı hayallerimizden vazgeçmek zorunda kalırız, bazılarını ise yeni bir perspektiften değerlendirmek zorunda kalırız. Bu süreçte, kabuğumuz kalınlaşır, dayanıklılığı artar. Orta yaşlara geldiğimizde, hayatın bize öğrettikleri artık daha belirgindir. Zamanın izleri sadece ruhumuzda değil, bedenimizde de kendini göstermeye başlar. Yüzümüzdeki çizgiler, saçlarımızdaki beyazlar, zamanın sessiz tanıklarıdır. Ancak bu izler, sadece yaşlılık belirtileri değil, aynı zamanda yaşanmışlıkların, öğrenilmişliklerin ve kazanılmış tecrübelerin bir simgesidir. İnsan, yaşadığı her deneyimle birlikte biraz daha olgunlaşır, biraz daha derinleşir.

Tıpkı deniz kabuklarının zamanla parlaklığını yitirmesi gibi, bizler de zamanla gençliğin verdiği coşkuyu geride bırakır, fakat yerine bilgelik ve içsel huzur kazanırız. Hayatın bize bıraktığı bu izler, bazen acı verici olabilir, bazen de gurur kaynağı. İlk büyük hayal kırıklığımızı hatırlayabiliriz; belki bir aşkın sona ermesi, belki de uzun süredir peşinde koştuğumuz bir hedefin gerçekleşmemesi. Bu anlar, ruhumuzda derin yaralar açabilir, ancak zamanla bu yaralar iyileşir ve yerini daha güçlü bir kabuğa bırakır. Zaman, acılarımızı dindiren bir iyileştirici, aynı zamanda bizi büyüten ve olgunlaştıran bir öğretmendir.

Kapıyı aç sf 11

Arka kapıdan kaç sf 13

Yaşlılık, zamanın en belirgin izlerini taşıdığımız dönemdir. Artık hayatın sonbaharına gelmişizdir ve her şeyin bir sonu olduğunu kabul etmek zorunda kalırız. Ancak bu kabul, bir yenilgi değil, bilgelik ve kabullenme anıdır. Hayatımız boyunca biriktirdiğimiz tecrübeler, gördüğümüz yerler, tanıştığımız insanlar, yaşadığımız anılar; bunların hepsi, bir araya gelerek bizi biz yapan unsurlardır. Yaşlılık, bu unsurların en belirgin olduğu, kabuğumuzun en güçlü ve en anlamlı hale geldiği dönemdir. Kabuk, sadece bir koruyucu tabaka değil, aynı zamanda bir hikaye anlatıcısıdır. İçimizde taşıdığımız anıları, hisleri ve düşünceleri dış dünyaya yansıtan bir ayna gibidir. Tıpkı doğada bulunan kabuklar gibi, her birimizin kabuğu da benzersizdir. Üzerimizde taşıdığımız izler, yalnızca bize ait olan bir hikayeyi anlatır. Bu hikaye, hayatımızın her anını daha anlamlı kılar ve bizi, yaşadığımız deneyimlerle şekillendirir. Sonuç olarak, zamanın üzerimizde bıraktığı izler, bizi biz yapan unsurlardır. Bu izler, hayatın her anını daha anlamlı kılar. Her birimiz, kendi kabuğumuzda, kendi hikayemizi taşırız. Bu hikaye, sadece bizim değil, aynı zamanda bizi seven, tanıyan ve anlayan herkesin de bir parçasıdır. Kabuklarımızın altında sakladığımız bu hikayeler, hayatın birer yansımasıdır. Ve bizler, bu hikayeleri gururla taşımaya devam ederiz. Hayatın bize sunduğu bu zengin deneyimleri, zamanın aşındırıcı etkisine rağmen, kabuğumuzda birer hatıra olarak saklarız. Her bir anı, her bir yaşanmışlık, kabuğumuzda birer inci gibi parlamaya devam eder. Bu yüzden, zamanın izlerini taşımak, hayatın bize verdiği en değerli hediyedir. Ve bizler, bu hediyeyi kabul ederek, hayatımızı daha derin, daha anlamlı ve daha dolu dolu yaşarız.

Behçet Anıl ARSLAN

İnsan yaşadığını hissetmek için kalbinin göğüs kafesine zincirlendiğini unutmak ister. Hiçbir zaman gerçekten özgür olamaz zaten, ama kandırmak ister kendini. Yaşadığı gerçekliğe hapsolmuştur. İstedğini yapamaz, söyleyemez; hareketleri hayatının belirlediği bir çemberin içine sıkışmıştır. Hep görmezden gelir bunu. Elinden bir şey gelmez çünkü, bir şey gelmez sanır.

Oysa öyle değildir gerçek, insan özgür olmasa da hayatında, kafasının içi ona aittir. Biraz

çaba gösterdiğinde toplumun ona dayattığı, kabul ettirdiği yargılardan kurtulur. O zaman

özgür olur insan, zihninin içinde serbest kaldığında özgür olur. Düşünceleridir çünkü

hayatı, aslında tek gerçeği kafasının içindedir.

Zihni özgürleşen insan her zaman mutlu değildir ama

yaşıyordur, tüm belâğıyle gerçektir

ve kendisidir. Düşüncelerinden pişman olmaz ve onlara değer verir. Bu seviyeye ulaşan

insan bu anlatmak ister, herkesin yaşamaya başlamasını ister. Bunu da yazarak yapar

çoğu zaman . Düşündüklerini söyleyemez, kağıt üzerine

çiziktirdiği birkaç şeyle kendini

anlatır. Kalemî özgürleştirir onu; bu sefer kafasının içinde

değil, tüm maddiyatıyla

özgürleştiğini hisseder. Bir süre sonra artık tamamen sıyrılır toplumundan.

Düşündüklerini yazmayı öğrenir hiçbir sınırlama olmadan.

Yazabildikçe özgürleşmiştir,

kendini anlattıkça rahatlamıştır. Kimse anlayamasa da onu,

yazılarına bu somutlukta

kavuşmak yeter ona. Artık okuyucularına gelir sıra, onların

özgürleşmesi için yazar.

Merak ettiysen yan sayfayı çevir

Son 1

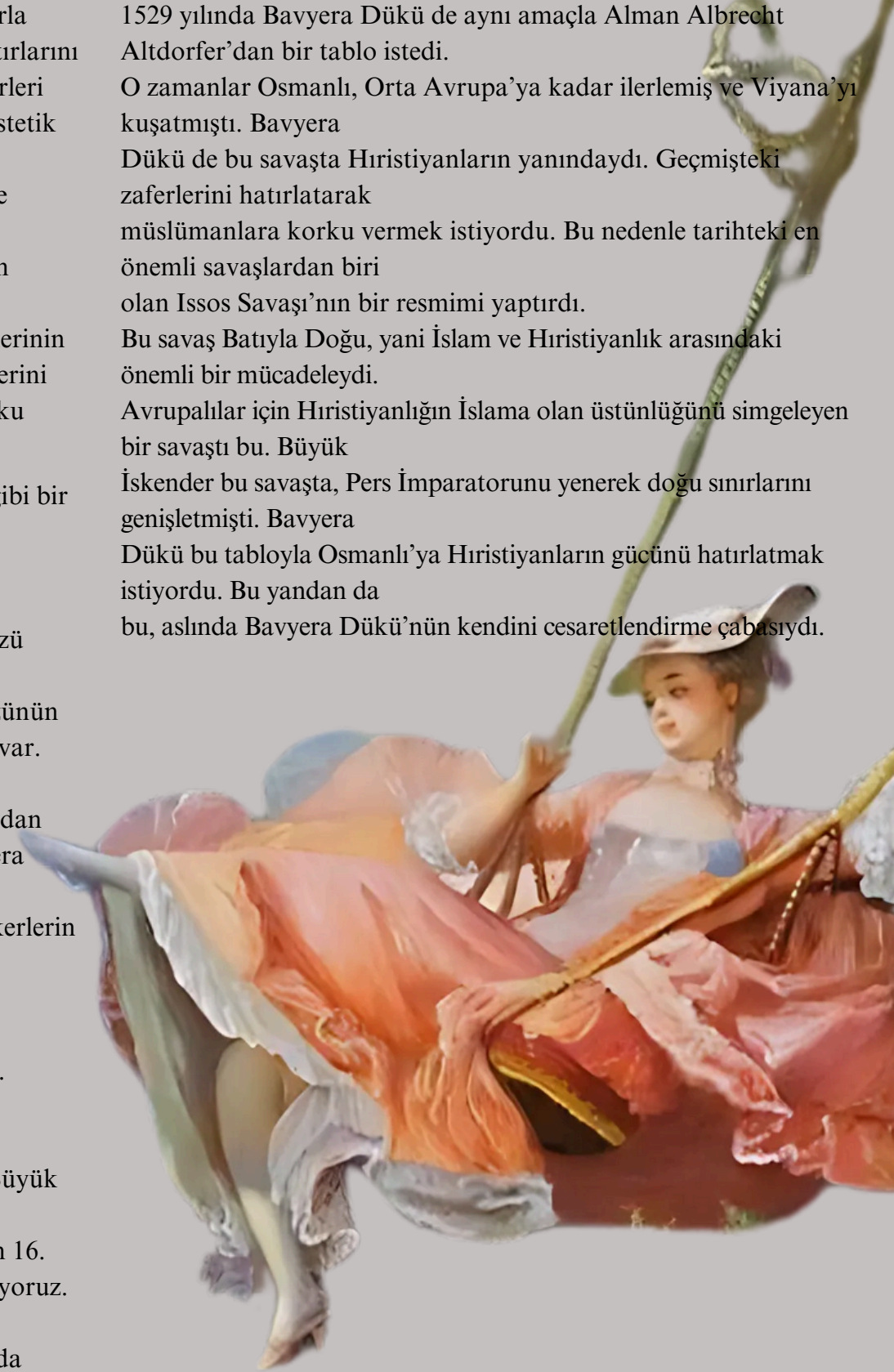

SA NATLAR TARİHİ

Tarih boyunca sanat, farklı amaçlarla yapıldı. Kimi zaman bir savaşın hatırlarını canlı tutmak, kimi zaman dini değerleri yüceltmek, kimi zaman ise sadece estetik amaçlarla yapılan sanat her zaman insanların üzerinde büyük bir etkiye sahipti. Oldukça maliyetli olabilen ressamlık ise gerekli parayı sağlayan hükümdarlar tarafından sık sık şekillendirildi. Hükümdarlar kendilerinin gösterişli portrelerini isterdi, kendilerini güçlü gösterecek düşmanlarına korku salacak tablolar yaptırırlardı.

Altdorfer, Dük'ün tam da istediği gibi bir tablo yaptı. Savaşı Avrupa'lıların gözünden, en görkemli haliyle anlattı. Tabloya baktığımızda geniş, mavi bir gökyüzü görüyoruz. Ay doğuyor ve Güneş batıyor. Gökyüzünün ortasında da gökten inen bir mesaj var. Bu detay savaşta Hristiyanların tanrı tarafından desteklendiğini göstermek ve Bavyera Dükü'nü cesaretlendirmek için eklenmiş. Askerlerin arasına baktığımızda ise Pers İmparatoru'nun kaçtığını ve arkasındaki askerlerin darmadağın olduğunu görüyoruz. Büyük İskender ise arkasındaki düzenli birliklerle Pers İmparatorunun peşinden gidiyor. Büyük İskenderin kıyafetlerine baktığımızda, bunların 16. yüzyıl kıyafetleri olduğunu fark ediyoruz. Yani Altdorfer aslında iki savaşı aynı anda resmetmiş.

1529 yılında Bavyera Dükü de aynı amaçla Alman Albrecht Altdorfer'dan bir tablo istedi. O zamanlar Osmanlı, Orta Avrupa'ya kadar ilerlemiş ve Viyana'yı kuşatmıştı. Bavyera Dükü de bu savaşta Hristiyanların yanındaydı. Geçmişteki zaferlerini hatırlatarak müslümanlara korku vermek istiyordu. Bu nedenle tarihteki en önemli savaşlardan biri olan Issos Savaşı'nın bir resmimi yaptırdı. Bu savaş Batıyla Doğu, yani İslam ve Hristiyanlık arasındaki önemli bir mücadeleydi. Avrupahlar için Hristiyanlığın İslama olan üstünlüğünü simgeleyen bir savaşı bu. Büyük İskender bu savaşta, Pers İmparatorunu yenerek doğu sınırlarını genişletmişti. Bavyera Dükü bu tabloyla Osmanlı'ya Hristiyanların gücünü hatırlatmak istiyordu. Bu yandan da bu, aslında Bavyera Dükü'nün kendini cesaretlendirme çabasıydı.

Resim, detaylar açısından oldukça zengin. Yüzlerce askerin resmedilmiş olmasına rağmen hepsini kasklarındaki tüyleri, kalkanlarındaki desenleri bile fark edebilecek kadar detaylı bir şekilde görebiliyoruz. Askerlerin arkasında görünen yerlere baktığımızda sol tarafta bir şehir fark ediyoruz, bu şehir İstanbul. Sağ taraftaki delta ise Nil Deltası, yani Mısır. Görünümleri ise Issos Savaşı'ndaki ile birebir aynı, ressam tabloyu yaparken eski haritalardan yararlanarak mümkün olduğunca uyumlu ve doğru bir tablo oluşturmak istemiş. Yine de bu resmin taraflı olarak bir Avrupalı'nın bakış açısından çizildiğini de göz önünde bulundurmak gerekiyor. Resim, yapılma amacıyla beraber değerlendirildiğinde anlam kazanıyor. Detayları daha iyi anlıyor ve değerlendiriyoruz, resim yapıldığı toplum ve tarihle bir bütün olarak anlatıyor hikayesini. Bu tabloda da olduğu gibi sanat tarihinde farklı amaçlar için yapılmış olan tablolar, kendi dönemlerini yansıtıyor bize. Kendi geçmişimizi görüyoruz detaylarla; uygarlıkların hatalarını, zaferlerini, eksik ve güçlü yanlarını fark ediyoruz.

Ben hep susardım onun sessizliğine, o da hiç konuşmazdı zaten ben konuşayım diye. Yılların anıları, okunmamış şiirler, verilmemiş çiçekler borçlanırdık birbirimize, hiç yorulmazdık hesabını tutmaktan beraber geçiremediğimiz günlerin. Bıkmadan bir gün daha susardık güneşin gözlerimiz gibi parladığını gördüğümüz her sabah. Ben onu hiç anlamazdım, o da kendini hiç anlatmazdı. Gözlerinde aynı bakış her seferinde. Korkak bir aşğın fısıltılarını görmek zor değildir, ben bakmazdım ama. Kırılmış olmalı ruhu parçalara ama aşkı hep tek parçaydı.

Ben anlamaya başladıkça daha çok sustu, daha çok konuştu gözleri. Veremediği bir çiçeği daha yazarken borçlarına, bir yemin daha etti aşık olmadığına. O reddettikçe ben kabul ettim, gözleri daha çok konuştu.

Borçlar kabarırken günler azalıyor, bağımız kopuyor gün geçtikçe. Ben onu unutuyorum, o ise beni sökemeyince kendi kalbini unutuyor. Yine de bakıyorum gözlerinin içine, belki benimkiler de bağırıyordur. O gözleri okumayı bilir mi ki? Tekrar karşılaşıyoruz belki son defa, içinden geçenleri görüyorum gözlerinde. Ne kadar çok istedi borcunu ödemeyi ben sonsuza dek gitmeden anılarından fakat eli uzanmadı. Ben hep sustuğum gibi sustum, o da hiç konuşmadı zaten.

Geçmiş parlarken kelimelerime

Eski bir mektup alıyorum elime

Yazılar kararırken tozların arasında

Unutulmuş bir aydınlık seziyorum

Son bir satır alışkanlıkların hatırına

Son bir anı umut ediyorum

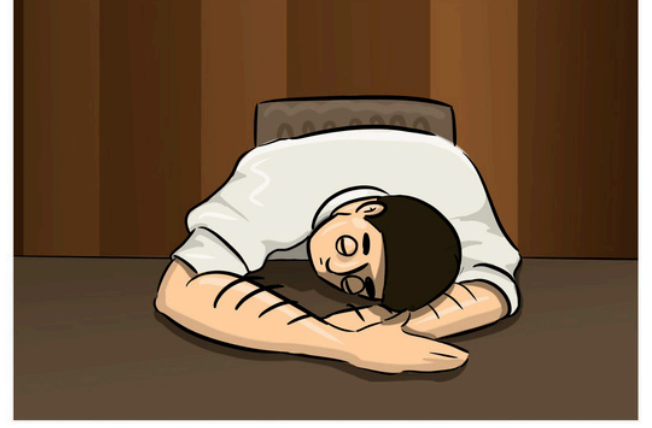
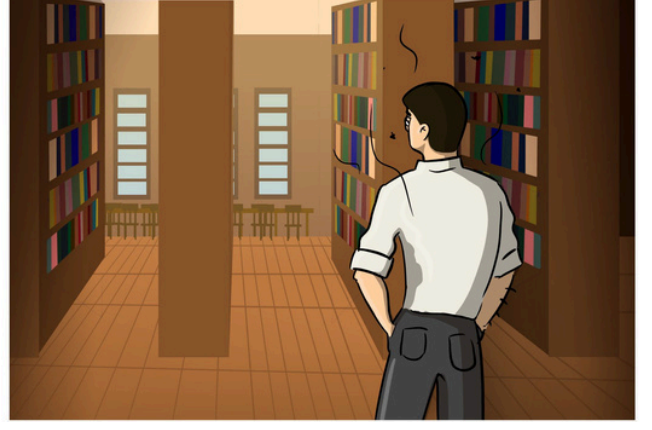
Fakat güzel bir güneş batıyor

Mürekkep ruhuma işlerken

Kaybolmak uğuruna hatırlıyorum

Güzel bir güneş batıyor anılarımda

Ve ben tozlara karışıyorum yavaşça

İki sayfa ileriye çevir

BAŞARMAK YA DA BAŞARMAMAK,

İŞTE BÜTÜN MESELE BU!

Her şeyden önce başarıya giden yolu zorlukları, mutlulukları, üzüntüleri ve diğer her türlü duygu ya da durumuyla kabul etmek gerekir. Ortada gerçekleştirilmek istenen bir hedef var ise işinizin daha da kolay olduğu söylenebilir elbette ama her hedefin başarı getirmesi gibi bir durum söz konusu değildir çünkü belli bir aşamadan sonra hedefe ulaşamamaktan gelen bıkkınlık ya da psikolojik olarak yaşayabileceğiniz doğal bir çöküş yapabileceklerinizi otomatik olarak düşürüp sizi hedefinizden gittikçe uzaklaştırabilir. Takıntı derecesinde kendinize uygun bulduğunuz hedef siz fark etmeden sizi hedefinizden daha da uzaklaştırabilir. Bu konuda çok dikkatli olmak ve hedefimizi takıntı derecesine çevirmemek için belli başlı önlemler almayı deneyebiliriz. Örneğin bunlardan biri hedefimizi belli parçalara bölmek olabilir. Bu hedefler illaki merkezi sınavlar ya da iş görüşmeleri için değil, kendimiz için yaptığımız bazı aktivitelerde de kullanılabilir. Günde 2 litre su içmek, düzenli olarak spor yapmak, okul başarımızı artırmak gibi gayet basit görünebilecek birtakım hedefler de koyulabilir.

Az önce de bahsettiğim gibi bu hedefleri belli parçalara ayırdığınızda yapabildiğiniz ara hedefleri görerek ana hedefe giden yolda daha başarılı ve inançlı olabilirsiniz. Merkezi sınavları örnek alalım, hedefi 2 milyon kişinin girdiği bir sınavda sıralamada ilk yüz yapmak olan bir öğrenciyi girdiği denemelerde ilk bin yapmak eminim ki her ne kadar mükemmel denilebilecek bir sonuç olsa da tatmin etmeyecektir çünkü yapmak istediği hedef yaptığından oldukça uzaktır onun gözünde. Bunu parçalara ayırdığımızı düşünelim ara hedefler önce ilk on, sonra ilk beş, sonra da ilk bin olsun bunları gerçekleştirdiğini görecektir öğrenci ana hedefe daha umutlu bakacaktır fakat sürekli saplantılı derecede ilk yüzü istemeye devam etmiş olsaydı bu saplantı onu geri düşürecek belki de hiç başaramayacaktı.

Belki de bu dediklerimizin hepsini yapıp yine de sınavda istediği dereceyi elde edemeyecekti. Elbette ki bunu bilmemiz mümkün değil çünkü sınav anında sizi hedefinize ulaştıracak birçok farklı etken olacak. Maalesef ki tek etkeniniz çalışmak olmayacak. Bunun yanına sınav anı stresi de eklenecek. Hatta detaylandırarak olursak; sıra sallanması, kalem sesleri, eşya düşmesi, gözünüze gelecek güneş, evde unuttuğunuz gözlüğünüz, sınav anında hapşırarak öğrenciler, grip olan siz vb. en az 100 kötü ihtimal daha eklenebilir. Bunlara müdahale etmek mümkün değil ama biz önce elimizden gelen her şeyi yapmakla yükümlüyüz. Daima sınav sonrası “Yapabileceğimin en iyisi zaten buydu.” diyebilmeliyiz. Eğer diyemiyorsak pişmanlıklar devreye girmiş demektir ve keşkeler canımızı en çok acıtacak şeyler olacaktır. İçimizdeki keşkeleri susturmanın yegane yolu yapabileceğimiz maksimum seviyede elimizden geleni yapmaktır. İşte o zaman o keşkeler yerini derin bir nefese bırakacaktır. Peki bunca yazının ana konusu olan “başarı” nedir? Bence başarı kim ne derse desin kendimizle gurur duymaktır. Zaten kendimizle ne zaman gurur duysak o zaman mutlu olmaz mıyız? O zaman mutluluk başarı, başarıysa mutluluk getirir diye bir döngünün varlığından söz edebilir miyiz? Bence kesinlikle söz edebiliriz ve ben bu döngünün hiç kırılmaması gerektiğine inananlardanım. Peki ya siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz? Eğer bunları çoktan düşünmüş ve bu konulardan sıkılmışsanız size en iyi gelecek tavsiyem son ses bir müzik ve yanında harika bir danstır. Evet kesinlikle şimdi, asla biraz daha sonra değil çünkü önemli olan mutlu olmanız ve mutluluğu erteleyerek kendinize kötülük yapmaya hakkınız yok! Eğer aklınızdaki soru “Başarıdan buralara nasıl geldik ya?” ise yukarıdaki döngünün siz bunları okurken de kusursuz şekilde işlemeye devam ettiğini görebilirsiniz. Başarıdan mutluluğa tam da istediğimiz gibi!

Son 2

Elif Zülal SEZER
Yazar

PAPATYAM

Herkesin teker teker aldığı
O güzel yaprakların kar beyazı.
Kimsenin görmediği aşk acısı
Sevmeyen yapraklarında saklı

Gülümsüyorsun hayalimde
Geçmişin izleri yok yüzünde
Sen ışık saçarken her yere
Bakamıyorum güzelim tazeliğine

Görmüyorum! Bilmiyor gibi endamını...
Unuttum, unuttum sevdanı.
Görmüyorum! Bilmiyor gibi baharını...
Geçti, geçti açma zamanı.

Soluşunu izledim Papatyam
Sen gittin, mevsim bana değişti.
Gidişinde kaldım Papatyam
Bu güz bana kış gibi geldi.

DAMLA NUR MENEKŞE

DERİN İZLİ MALİHÜLYA

Benim bardağı taşıran son damlam sendin
Ben benim süveydamdın
Bugün de sakın kahve gözlerinin hatrına kırk şiir yakacağım sanma
Bugün alıp başımı gitmeye geldim.

Bende ki bu izlerin ateşi sanma bir gün sönecek
Senin yarenliğin bir ömür sürecek
Bunu Allah'tan başka kimse bilmeyecek
İçim kan ağlasa bile sen benim en derin gülümsememsin.

Koskoca bir gece de yeni uyanmış biri
Tarumar olduğumuz gece ki ayın ahı
Uyutmuyor hiçbir şey beni
Ne yapсам ki bu gece bir delilik

Kim ağlar bu yolculuk bitene kadar
Çakıldakların çemberi dönüyor
Feleğim kapalı, sona adım adım
Rüzgar siler izimi güneş yakar tenimi

Ben kendimi bu kayıp yapboz parçasına sıkıştırmaktan kurtardım.
Bizden sonra ant içtim
İhtimallere ateşten bir perde çektim.
İşte şimdi Allah'a emanet ol.

Ecrin Varol

Samurai Jack

"Samurai Jack," 2001 yılında Genndy Tartakovsky tarafından yaratılan ve çizgi dizi dünyasında önemli bir yere sahip olan bir yapım olarak bilinir. Dizinin benzersiz görsel estetiği, yalnızca hikaye anlatımıyla değil, aynı zamanda atmosfer yaratmadaki ustalığıyla da dikkat çeker. Tabi bu ustalığın tam da 90'lar sonu ve 2000'ler başındaki Marilyn Manson'ların, Buffy the Vampire Slayer'ların ortalığı kasıp kavurduğu bir ortamda çıktığını da unutmamak lazım. Genndy'yi Genndy'i yapan şey bana kalırsa bu dizideki hikaye değildir zira hikaye oldukça klasik bir şemada ortaya çıkar. Açıkça sanki bir ilkokul çocuğuna anlatırcasına bize nasıl erdemlilerin kazanacağını anlatan bir 'dada dizi' vardır. Jack türlü türlü düşmanlarla karşılaşır ve hepsini estetik hamlelerle alt eder, alt etmesi ile hiçbir zaman övünmez hatta kazandığı zaferlerden sonra rakiplerinden özür dilediğini bile görebilirsiniz. Bu benim gibi Gotik mimari ve kültür seven biri için dizinin en büyük eksisi olabilir sanırım. Bu kadar karanlık estetiğe sahip bir dizi bize çok daha gri bir alan sunabilirdi. Ancak burada iş, biraz da biz izleyenlere kalıyor sanırım, çünkü gerçekten dikkatli gözlerle diziyi takip eden biri çok daha Nietzschean perspektiflerle iki karakteri, Dualistik bir evrenin iki vitrin mankenini ya da bir Yunan Tragedyası'nın yazgısı kaçınılmaz iki karakterini yorumlayabiliriz.

DİONİZYAKLIK VE APOLLONYAKLIK Biri -ki Jack- bize klasik bir Apollonyak olarak verilir. Aku ise onun rakibi ve binlerce yıldır kök salan Batı'nın Apollonyaklığının ötekisi ve günah keçisi olan Dionizyaklığı temsil eder. Zannederseniz dizi üstüne bir deneme yazılacak ve gerçekten bir eser yorumlanacaksa bunu daha da açmalı, derine inmeli ve Yunan Tragedyalarına dönmeliyiz. Bunu başka bir zaman yapmayı planlıyorum. Basitçe şunu diyebiliriz ki Apollonyaklık durgunluk, ahenk ve rasyonelite, düşüncenin maddeye üstünlüğü olarak tanımlanabilirken Dionizyaklık ise maddenin ve hazzın egemenliği, doğaya teslim oluş ve dürtüsellik ile açıklanabilir. Biri sınırları korumak, diğeri yıkmak üstüne vardır. Hristiyanlık ve Platonizm gibi düşünler (giderek ayırt edilemez hale gelecekleri zamanlar pek uzak olmayacaktı) genel olarak Apolloniktir denebilir, bunu ibadetlerinde de görebiliriz. İbadetler ve ritüelleri genel olarak var olan bir doğal güdüyü bastırmak üstüne kurulu olmakla beraber, Manastır kültüründen anlayabileceğimiz gibi doğaya takılan zinciri bırakmayı istemezler. Antik dönemdeki avama dönük yahut çeşitli gizli gruplarca tatbik edilen paganizmler ise dionizyaktır diyebiliriz. Pan'ın flüt çalarak deliye dönmesi masallarda dilden dile dolaşır, İskitler dünya üzerinde keneviri keyif için kullanan ilk ulus oluverir, Dionysos şenliklerinde insanlar şarapla kendilerinden geçer, günlük hayatta kontrol altına alınmak zorunda olan zincirler boşanır ve insan hayvani yanını ahlaksızlık olarak almak şöyle dursun, bunu hep aklının köşesinde tutar. Yunan Aristokrasinin diğer sınıflara olan küçümseyiciliği ya da Yunan-İskit dikotomisini de bu dionizyak-Apollonyak dualitesinden açıklayabiliriz. Kuşbakışından sonra şimdi konumuza devam edelim.

DUALİTENİN İKİ VAZGEÇİLMEZ ÖĞESİ : DEVİNİMİN KAOTİKLİĞİ
AHENGE KARŞI Dizinin estetiğini anlamak için şunu belirtmem gerekiyor ki Samuray Jack'in bize anlatmak istediği mesajın içeriği tamamen Hristiyanlığın, Platotunculuğun mesajıdır. Düşmüş ruh, haddini bil ve kendini zevke kaptırma! Doğadan sakın ve bu madde parçalarından olabildiğince kaç, çünkü bu kaotik evren zaten kötüye meyilli olan seni daha da yozlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktır! Eğer gözlerini Dionysos gibi yeryüzüne dikersen ve doğayla bir olursan(metin boyunca doğa hayvansal, organizmayı baz alan ve madde üstüne yoğunlaşan bir bakışla ele alınacak) hazzın içinde kaybolup gidecek ve Tanrıyı, kutsal olanı unutacaksınız. Doğa onlar için saldırganlığın, rasyonelite yerine güdünün ve dolayısı ile olabilecek en kaotik olanın timsalidir. Oradan buraya hareket eden atomlara odaklanan birinin ahenk fikri yerine sonsuz bir devinimi benimseyeceği bellidir ve bu yüzden dünya görüşünü zaten yozlaşmaya meyilli olan bir ruhun bekçiliğine değil, tam tersine öncelikle olguyu realize edip daha sonra fark ettiği doğasını maksimize etmeye odaklanacağı açıktır. Kısacası idealar dünyasının meyvelerine ulaşmak için bu dünyadan uzaklaşmak yerine tam anlamıyla sahneye atılır. Jack'in hamlelerindeki sağduyu ve rasyonelite ile soslanmış 'düzensizliği' ve sakın ses tonu ile Aku'nun spontaneliği ve kontrolden çıkmışlığını şimdi tekrar düşünün, bilin bakalım Aku bu dualitede neyi temsil ediyor? Hedonizmi, yozlaşmış madde dünyası içerisinde dünyayı haz pınarı olarak algılayıp onu değiştirmekle beraber aynı zamanda onun tüm kaotik yapısına kendini bırakan alçak bir şeytani elbette, kalesi dahi aniden bambaşka şehirlere ısınlanır ve ani duygu patlamalarına rastlayamayacağınız bir bölüm bulamazsınız. O Jack gibi meyilli olduğu bir şeye ket vurmaya odaklanmaz ve idealar dünyasının huzuru peşinde de değildir. O öncelikle ne olduğunu anlamaya çalışır ve doğasını inceler, bunu da düşünce ile değil gözlem ve olgulardan yola çıkarak yapar. Bir hamle yaparken Samuray gibi erdemi hareket ve kazancın yani devinimin önüne atmaz, olacak olan sirkülasyonu devam ettirmeye odaklı bir canlıdır Aku. Doğasına ket vurmaktan hazzla odaklanır. Hatta bu hedonizmi o raddeye varır ki verdiği basit sözleri bile tutamaz. Jack ise yeri gelir bir ulusun kralı olmayı erdem dolayısı ile reddeder ve kendi doğasına ket vurur. Aku basittir ve hayvansal yönü de oldukça güçlüdür (Dionizyak da diyebiliriz ama bunu 350 defa yazıp kafa bellemek istemiyorum, başka bir gönderide detaylı inceleyeceğim bu konuyu) Onun için evrenin kaidesi oldukça darwinistiktir. Güçlü, haklıdır ve kendisi de bu prensibe; kendisine uygulanabilecek olsa dahi sadıktır. Bir yandan doğanın hizmetkârı ve onun tüm madde içinde boğulmuşluğunun simgesiyken bir yandan da kudreti oldukça büyüktür ve iradesi şehirlerin kaderlerini tayin eder, tabi bunları da doğa ananın hizmetkârı olan güdüler ile karar verir.

FÜTÜRİSTİK DİSTOPYA Samurai Jack'in dünyasında, Gotik ve fütüristik mimarinin birleşimi, zamansız bir kasvet ve çaresizlik duygusunu ustaca bize aktarır. Gotik mimarinin ihtişamlı, yükselen yapıları, karanlık ve mistik bir atmosfer yaratırken, fütüristik unsurlar bu karanlığı teknolojinin soğuk ve yabancılaştırıcı doğasıyla harmanlar. Burada bize anlatılmak istenen belirli 'ahlaki mesajlar' olmazsa olmaz olarak devam eder tabi. Jack'in bu lanet distopyaya atılmadan önceki yaşamı oldukça ahenk içinde ve durgundur, bu durgunluk onu çok daha daha barışçıl biri yapmakla beraber aynı zamanda içsel huzuruna yönelebilmesine imkan kılar. Modernite ise ona daha da yozlaşma fırsatını verecek olan hız gibi silahları vermediği gibi, Jack'in geldiği yerde çok güçlü bir komünite duygusu olduğunu görebiliriz. Bu komünite ise elbette bir panopticon gibi erdemsizlerin peşinde olacak ve korurken zorlandığımız ve kendimizi doğaya teslim ettiğimiz an ellerimizden kayıp gidecek olan erdemlerimizi korumada yardımcı olur. Ayrıca klasik bir ortaçağ atmosferi de bizi bekler Jack'in diyarında, teknoloji ve yabancılaşma oraya daha uğramamıştır kısacası. Tam tersine Aku'ya bakıldığında ise olabildiğince geleceği bir atmosfer sizi bekler. İnsanlar erdem yerine haz uğruna yaşamaya başlarlar, eğlence ve suç patlama yapmıştır. Yani kehanet gerçekleşmiştir. Kötüye meyilli insan doğası modernite ile aradığı fırsatı yakalamış ve sihirli lamba artık ovalanmıştır. İşte bu ikiliğin birleşimi, ve bu dualizm izleyiciyi hem geçmişin destanlarına hem de geleceğin belirsizliğine ve çürümüşlüğüne sürükler. Her bölümde sanki Platon idealar dünyasından kulağımıza fısıldar hale gelir. Hepimizi haz peşinde koştuğumuz ve maddeyi düşüncenin önüne aldığımız bir geleceğe karşı uyarır. Mimari olarak da Klasik Gotik mimaride görülen sivri kemerler, büyük pencereler ve detaylı taş işçiliği, burada metalik yüzeyler, devasa neon ışıklar ve geometrik formlar ile birleşerek izleyiciye hem tanıdık hem de rahatsız edici bir deneyim sunar.

Tüm bu kontrolden çıkmış modernite, neonlar ve metalik yüzeylerle rahatsız edici de olsa büyüleyici bir deneyim sunar bizlere. Bir yandan Aku'ya küfür ederken onun şehrini googlemaktan kolay kolay kendinizi alamaz ve kudretini, şehrin devasallığı ve kontrolden çıkmışlık - dolayısı ile İdealist anlatıdaki yozlaşmışlığı- tekrar tekrar yaşarsınız. Madde düşüncenin fersah fersah önüne alınmıştır ve tüm erdem sinyallerinize rağmen siz bile estetik ve hazzın erdeme karşı verdiği bu mücadelede bazen size biçilen tarafı küçük görebilirsiniz. Bu anlattığım mimari karışım, bir distopya ortamı yaratırken, izleyiciye derin bir yalnızlık ve kaçınılmazlık hissi de verir. Dizi bize sık sık Jack'in ne kadar 'ahenkli' bir yerden geldiğini hatırlatır ve o saklı diyarı bolca parlatır, ancak ne var ki orası bu yozlaşmış maddeler dünyasının ötesindeki bir ideadan pek farklı değildir artık. Aku şehrini her gördüğünüzde şehirde nelerin olabileceğini kestirirsiniz, sıkışık bir sokakta ilerlemeye çalışan arabaların içinde tamamen atomize olan canlılar muhtemelen birazdan bize izletilecek olan suçu bilinçsizce izlemekle yetinecektir. Muhtemelen birkaç asker yükselen o sivri başlı binalarda bir savaşçıyı arıyordu. Sizi tiksindirmek adına elinden geleni yapar yapımcılar. Bir beş dakika sonra ise Genndy bize şehrin uzaktan bir görünümünü verip fütürist bir distopyada yaşadığımızı tekrar hatırlatmayı ihmal etmeyecektir, şehir tüm suça ve yozlaşmaya rağmen hala büyüleyicidir ve o şehirden tiksinen siz bile gözlerinizi kolay kolay alamazsınız. Yabancılaşan bizler bu atomize olan canlıların evreninde iyiye, durguna ve 'olması gerekene' ait hiçbir şey bulamayız. Hatta insan bile bulamayız ve bunun sonucunda giderek daha da değerlerimizi, bizi biz yapan ahengin kayboluşunu üzümlere hatırlarken Jack'in kazanması için dua ederiz. Bu Distopyanın ana öğeleri olarak, sürekli bir tehdit hissi, karanlık ve klostrofobik alanlar, teknolojik kontrol ve bahsettiğim gibi insanlık dışı unsurlar belirgin şekilde öne çıkarılır bize. Şehirde ters giden bir şeylerden emin olurken bunun raddesini pek kestiremeyiz. Jack sokaklarda kovalamaca da oynuyor olabilir, Aku hikaye saatinde de. Kısaca Gotik ve fütüristik öğelerle örülü bu dünya, insanın modernite karşısındaki çaresizliğini ve yabancılaşmasını sembolize eder. Üstelik bir yandan tahmin edilebilirliği olduğu kadar tekinsizliklerle de doludur. Teknolojinin soğukluğu ile mistik Gotik unsurların birleşimi, izleyiciyi hem fiziksel hem de ruhsal olarak izole edilmiş hissettirir. delim.

SAHİCİLİĞİN ERDEME OLAN ÜSTÜNLÜĞÜ ? Aku'nun karanlık ve ihtişamlı havası, bu distopya soslu trajikomikliğin merkezinde yer alır. Aku, bir yandan saf kötülüğü temsil ederken, diğer yandan büyüleyici bir karizma ile izleyiciyi kendine çeker. Bu karizma, onun gücünün ve karanlık mizahının bir yansımasıdır. Tüm anlattığım doğallığının farkında olan ve maddeyi, hazı düşüncenin ve erdemin önüne koymasıyla beraber bana sık sık yaptığı şakalar durumun ne kadar basit olduğunu anladığını hissettirir. Onu ailesini ve kültürünün peşinde olan Jack ile pek de rakip yapamayız, o; o derece 'öteki'dir ki Jack'in ideallerine bir rakip dahi olamayacağı gibi ona dokunmadıkça bu idealleri hakkında mesai dahi yapmayacak kadar soylu amaçlardan uzaktır, bunu biliriz. Bunu kötü olma kasıntısı ile yapmaz, O bir Marque De Sade romanından fırlamışçasına zevk peşinde bir sadisttir, o kadar. İki karakterin zıtlığını anladıkça durumun ne kadar ciddiye alınamaz olduğunu daha iyi anlarız. O şakaları yapan birinin gözünden bakınca dünyayı bir prensip için savaşılacak bir yer olmadığını bir defa daha görürsünüz. Onun için bu çok basit bir süreçten ibarettir ve ciddiye alınması gereken -onun zevkleri dışında- hiçbir tarafı da yoktur. Basitçe bir doğal seleksiyon kasabıdır o ve bu rolünü maksimum alaycılık ve eğlenceyle oynar. Aku, bu yüzden klasik bir kötü karakter olmanın ötesine geçer; kendine has bir cazibesi vardır ve onda bir manyak ya da bir heretik de bulamazsınız. Dizin belki de en sahici karakteridir o ve Jack'in tüm monotonluğuna karşı tahmin edilemez ve enerjiktir. Jack'in birden karşısına çıkıp düello teklif edebilir mesela. Onun tam da bu karanlık enerjisi, distopik ortamın ürkütücü doğasıyla ve bu özelliklerin zıttı olan alaycılığı mükemmel bir uyum içindedir. Bu uyum bir rock uyumudur ve uyuşmayan zıt tınların bir ahenk-sizlik içindeki ahenginden ileri gelir. Bu uyum, izleyiciyi rahatsız edici bir şekilde büyüler; Aku'nun tüm kötülüğüne rağmen, onun dünyasında bir şekilde kalmak istenir. Onun üstüne biraz daha düşünmek ya da şakalarına gülmek istersiniz. Onun varlığı, bu distopik dünyanın en temel parçasıdır ve bu dünyanın cazibesini de büyük ölçüde şekillendirir. Son olarak da şunu eklemek gerekiyor, her bölümün apayrı diyorlarda geçmesi ve yüzler, evler dışında genel olarak olay örgüsünün tahmin edilebilir olması dediğim kara mizahi ve distopik tavrı daha da güçlendiriyor. Sanki birileri o soylu karakterle sürekli olarak alay ediyor. Sonuç olarak, Samurai Jack'teki Gotik ve fütüristik mimarinin birleşimi, bize sunduğu idealist materyalist stereotiplerin çatışmasıyla beraber sadece bir görsel estetik bazlı dizi olarak kalmaz, aynı zamanda izleyicinin ruh halini derinden etkileyen bir atmosfer yaratır. Bu atmosfer, Aku'nun karanlık ama büyüleyici ve alaycı varlığıyla daha da zenginleşir; böylece izleyici, bu distopik dünyanın içine çekilir ve orada kalmak ister, tüm tehditkar doğasına rağmen.

AYNA

Bugün bir adamla karşılaştım. Dışardan bir inceledi beni ama sanki ruhumu gördü. Simsiyah gözlere sahipti. Öyle ki göz demek ilahi bilgilerimi sorgulamama sebep oluyordu. Çok konuşkan birine benzemiyordu ama ağzından birkaç kelime döküldü uzun inceleyişlerinin ardından. "Sevdiğin şeylere benziyorsun." Tuhaf geldi başta. "Sen benim ne sevdiğimi nerden biliyorsun?" demek geldi içimden ama kabalık olmasın diye susup devam etmesine izin verdim. "Tatlı seviyorsun, tatlı birine benziyorsun. Ama fazla maruz kalınca daha ciddi oluyosun. Hastalık derecesinde." Tatlı biri olmak için çabalamıyorum demek istedim ama yine sustum. Sanırım sebebini zaten biliyordu. "Bir çeşit tatlı bağımlılığı gibi." Düşünmeme pek fırsat tanımadan devam etti "Müzik dinlemeyi seviyorsun. Müzik sana hayat veriyor. Sende insanlara. Sürekli konuşuyosun, çoğu zaman saçmalıyorsun ama insanlara anlaşıldığını hissettiriyosun." İltifat ediyor gibiydi sözleri ama ses tonu hakaret savuruyordu sanki suretime. Sonra modu aniden değişti, hayranlıkla bakmaya başladı gözlerime "Ama bir süre sonra yoruyosun.

Baş ağrısı yapıyorsun. Bıktırıyor sun." İfadesiz bir hal aldı yüzü, robotlaştı sesi. "Resim çizmeyi seviyorsun." Bu karmaşık ve dengesiz ruh halinin beni korkutması gerekiyordu muhtemelen ama aksine güvende hissettim. Bana beni anlatmaya devam etti "İnsanları inceliyorsun ama anatomileri için değil beyintomileri için." Ne demeye çalıştığını anlamadım başta ama zaten anlatmaya devam edince karıştırmama gerek kalmadı koca kazanı küçük kürdanla. "Hayaller çiziyorsun, umut ekiyorsun kesiklere. Gözlerini kapatma ve biraz kestirme şansı tanıyor sun ama uyumalarına izin vermiyorsun." Bunu ne zaman yaptığımı sorguladım ama yüzüme duygusuzca bakmaya devam etti. Sonra acı çeker gibi bir çığlıkla haykırdı "Niye, niye yapıyorsun bunu?" Birkaç adım geri attım irkilerek. Elini arkasına attı ve bir testere çıkardı. Üstüme doğru gelmeye başladı. Ve emin ol kaçacak yerim yoktu. 'Sadece bir anlık dürtü. His!' Gittim ve sarıldım. Bunu niye yaptığımı hala bilmiyorum ama sanırım işe yaradı. Gözündeki karanlık kalktı. Bir tebessüm sundu bana gördüğü ruhumu sararcasına. Hafif bir titreme aldı zayıf bedenini. Daha sıkı sarıldım. Bana saf bir gülümsemeyle bir ayna uzattı, kollarımı ayırıcı titreyen bedeninden. Gözlerimi gördüm. Ve inan bana görmemeyi yeğlerdim.

Azra Naz ÇIKRIKÇI

ANLAMINDA KAYBOLDUĞUM

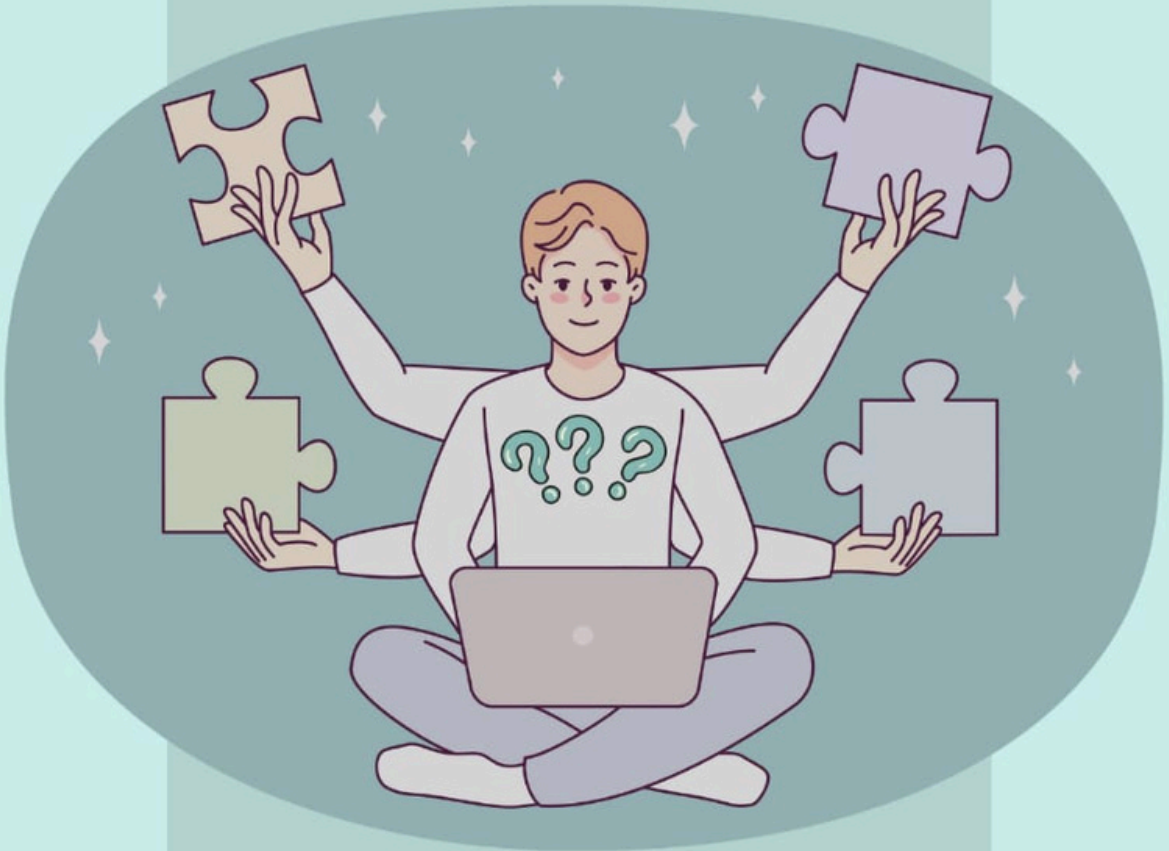
İnsan, doğduğu andan itibaren sorgulamaya başlar; ilk kelimelerinden, son nefesine kadar. Bu sorgulama, genellikle en basit sorulardan başlar: “Anne, bu ne?” Ancak zamanla bu sorular derinleşir ve karmaşıklaşır. “Bu ne?” sorusunun verdiği tatmin edici cevaplar yeterli gelmez. Ardından “Nasıl?” sorusu devreye girer, ama bu sorunun da cevabı genellikle tatmin edici olmaz, sadece bir nebze netlik sağlar. En sonunda “Neden?” sorusu ortaya çıkar. İşte asıl kırılma noktası buradadır. İnsan, “neden?” sorusuna cevap bulamadığında, bu eksikliğin yükünü omuzlarında taşır. Oysa “neden?” sorusu, yüzeysel bir soru olmanın ötesindedir; insanlığın en derin sorgulamalarının başladığı noktadır. Çoğu kişi bu soruya tam anlamıyla cevap veremez veya bu derinliğe inmeye cesaret edemez.

Bu üç temel soru – “Ne, Nasıl, Neden” – insanın taş atıp kuyuya dalmasını sağlayan itici güçlerdir. Bu sorular, her şeyin başlangıcından dünyanın oluşumuna, insanlığın varoluşundan varlık amacına kadar her şeyin anlamını sorgular. Bu sorulara verilen cevaplar çeşitli olabilir : din , inanç , enerji , bilimsel açıklamalar veya daha birçok şey . Ancak asıl mesele , bu cevapların doğruluğu değil , anlam arayışıdır ; belirsizlikten kurtulmak ve yaşamı anlamlandırmak için bir dayanak bulmaktır

NEDEN ?
NE ?
NASIL ?

Bu dayanağı , ister bir yaratıcıda , ister bir dinde , ister enerjide , isterse de bir insanda bulabilirsiniz. Bir yaratıcıya inanıldığında, zihin belirli bir ölçüde rahatlar ; dinin sunduğu cevaplar birçok soruyu ortadan kaldırır . Enerji ile birleştiginizde, sorular bir bütünlük kazanır ve mantık yerleşir. Ancak bir insandan anlam aramak en zoru ve en tehlikelidir . Çünkü insan , bir gün ölümün kapısını çalabileceği ve bir gün önce karşında olan canlı varlığın ansızın kaybolabileceği gerçeğiyle yüzleşir . Bu belirsizlik , insanı derinden sarsar ve düşündürür.

Bu bağlamda, hiçbir soruya net bir cevap, mantıklı bir açıklama veya kesin bir anlam bulamayabilirsiniz. Ancak anlamsızlığın içinde kaybolduğunuzda, aslında anlamın arayış sürecinin ta kendisi olduğunu fark edersiniz. Diğer her şeyde anlam aradığınızda, bir sonuca ulaşmaya çalışırsınız. Fakat anlamsızlığın içinde kaybolmak, size sonucun değil, sürecin önemini gösterir. Anlam sadece bir sonuca ulaşmak değil, anlam arama sürecinin kendisinde yatmaktadır.

Bu, kabullenmesi zor bir gerçektir çünkü toplum sizi, a'dan b'ye düz bir çizgide ulaşabileceğinize inandırmıştır. Oysa belki de siz, a'dan b'ye uçarak ulaşmak istersiniz. Kendi yolunuzu oluşturabileceğinizi fark ettiğinizde, her şey daha mantıklı ve anlamlı hale gelir. Artık cevap anahtarı sizsiniz; cevapları siz yazarsınız. Bu nedenle, çoğu kişi düşünmeden ve kendi süzgecinden geçirmeden yargılar. "Bu saçma," derler, "akıldışı." Sizi deli ilan ederler, halbuki kendileri kendi akıllarının ötesine geçme cesaretini gösterememişlerdir. Onların tek haklı oldukları nokta, "akıldışı" demeleridir; çünkü gerçekten de aklın ötesine geçmek korkutucudur. Anlamsızlığın anlamında, iyi ve kötü kavramlarının var olup olmadığını, hatta bu kavramların neler olduğunu keşfedersiniz. Kendi yargılarınızı ve değerlerinizi oluşturursunuz. Size inançsız derler, ancak siz onların inançlarına onlardan daha çok uyuyorsunuzdur. Ancak bunu görmek istemezler, göremezler çünkü onlar, tek bir cevaba saplanıp kalmışlardır. Bu nedenle, anlam arayışında, bazen en derin ve karmaşık soruların kendisi, belki de en büyük cevaptır. Her birimizin kendi yolculuğu, kendi anlamını bulma süreciyle şekillenir ve bu süreçte her şey daha net ve anlamlı hale gelir.

Şerife Ebrar BULUT

YAĞMUR DAMLASINDAKİ GİZ

Her yağmur damlasındaki giz gibiydi hayat. Her şarkının bir ezgisi, her yaşamın bir sonesi ve her şeyin bir sonu vardır. Duygularınızın, inançlarınızın , ideolojilerinizin ve yaşamınızın. Fakat 'son' denilen şeyin her zaman son olması gerekmez, bazı sonlar bir başlangıçtır. Bir yağmur damlasının yere düşmesiyle sonunun gelmesi gerekir belki, fakat düştüğü yerden bir filize can olur, yaşatır onu. Bu bir döngüdür, hayat da bu değil midir? Yaşamın bir amacı vardı, yaşamanın amacı da yaşamın bir tohumudur bir nevi. Siz seçmezsiniz ama siz yaşarsınız. Amacınızı siz oluşturun, belki Tanrı'ya sıkıca bağlanırsınız, belki içinizde oldurursunuz, belki öldürürsünüz. İnsanoğlunun düşeceği en büyük şeylerin arasında kuşku' vardır. Kuşku duymanız sorgulamanıza sebep olur, bu da o yağmur damlalarındaki gizin çözülmesine yardım eder, sonucunda da çözülür. 'Sorgu' diyoruz. İnsanoğlu yaratıldığı andan beri düşündüğü ve hala netlik kavuşturamadığı en önemli konu hiçbir şeyi olduğu gibi ele almayarak felsefenin temelini oluşturan 'sorgusal eylem' dir. İnsan sorgularken akli sayesinde bu 'yağmur damlalarındaki gizler dediğimiz problemlere netlik kavuşturur. Fakat yine aklını kullanarak delirmenin eşiğine gelebilir veya sorgulayıp tutarsızlık meskenine iştirak edebilir. Konu ne olursa olsun gidilen yol sorgulama girdabından doğrudan geçer. Aklımız ise bu yolda bize meşale tutar ve gerçekliğe yönlendirir. Akıl olmadan idrak olmaz, idrak olmadan da insan olmaz. Kişinin gaye ve yegane bir hazzı ulaşması için de bir şeye inanması gerekir, ümidinin olması ve yaşamın amacını kavraması gerekir. Bir yağmur damlasının gizini görme yolu hayatı anlam ışığında aramaktan geçer. Hayatı bu şekilde fark eder, üzerine düşünür ve yaşarız. Bu yağmur damlasının filizlendirdiği ağaç büyür ve üzerinde kurulu dallar olurlar her biri, bu dalın kırılması da, yani anlam arayışının kopması da ağaca sayısız boşluk katar. Boşluklar zaman içerisinde büyür. Bu dalların budanması da ağaca hiçbir şey katmaz.

İlke Eylül KÖSE

